

СЕЛСКИЯТЪ ВЪПРОСЪ У НАСЪ

За селото, за нашето село, въ последнитъ нѣколко години, започна много да се пише и говори. Този по голѣмъ интересъ къмъ селото, макаръ и малко късно проявенъ, е лесно обяснимъ. Селското население представлява, както е известно, близо 80% отъ населението на държавата ни, а неговото производство е граничната основа на нашия стопански животъ. И сега, когато това производство е обезценено, печалнитъ послѣдствия на това обезценяване се проявиха най-болезнено по всички направления въ цѣлкупния животъ на страната ни.

Затова, много наши общественици и държавници, поставиха селския въпросъ за разрешение на пръвъ планъ между многото други държавни и обществени въпроси.

Но до като ние виждаме, че въ други по напреднали стрини селскиятъ проблемъ се поставя за проучване и разрешение отъ специални научни институти, въ които, въ взаименъ допиръ, сж повикани да работятъ най-известнитъ капацитети по тия въпроси, у насъ това проучване и разрешение все още има случаенъ характеръ.

Това, което спира погледа на сегашния що годе сериозенъ наблюдателъ на българското село, не е вече истъкваната толкова често негова работоспособность, нито станалата пословична негова гостоприемность, нито чистотата на нравитъ му, или хубавитъ му народни обичаи, а е:

1) материалната и стопанска нищета въ която е попаднало селото напоследъкъ:

2) лошото състояние на духа на селото и

3) голѣмото невежество, което държи оковани грамадни слоеве отъ народнитъ селски маси.

Започнало да живѣе свободенъ животъ преди малко повече отъ половинъ вѣкъ, следъ дълго и тежко иго, у българското село още отъ освобождението се е появилъ силенъ стремежъ да достигне въ своето развитие селата на тия страни, които сж имали щастливата сѣдба да се развиватъ нормално при отдавна свободенъ животъ. Въ тоя си стремежъ, нашето село извървя за късо време дългъ пѣтъ, постигна сравнително голѣми успѣхи и следъ като премина презъ много прѣчки, стигна най-неочаквано до последната стопанска криза.

